

ת"ד 1638/05/12 - מדינת ישראל נגד קנימר מקוריה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 1638-05-12 מדינת ישראל נ' מקוריה
תיק חיצוני: 51-49825/2009

בפני	כב' השופטת לאה שלזינגר שמאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	קנימר מקוריה

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירות של אי שמירת רווח בניגוד לתקנה 49 לתקנות התעבורה התשכ"א-1961, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש, עבירה בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 בקשר עם סעיף 38(3) לפקודה, אי הגשת עזרה בניגוד לתקנה 144(א)(2), אי מסירת פרטים בניגוד לתקנה 145(א), אי דיווח מיידי למשטרה בניגוד לתקנה 144(א)(4), הזזת רכב ממקום התאונה בניגוד לתקנה 144(א)(1) ותקנה 144(ב), נהיגה ללא רשיון נהיגה תקף בהיותו בלתי מורשה לנהיגה כלל, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 ונהיגה ללא ביטוח תקף בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל - 1970.
2. על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, בתאריך 13.11.09 בשעה 5:30 בערך, נהג הנאשם ברכב הונדה מ.ר. 31-276-17 (להלן: "הרכב") בנתניה בכביש 57 ממזרח למערב, והתקרב לצומת אזור תעשייה (להלן: "הצומת"). אותה שעה בכביש 57, בכיוון נסיעת הנאשם ולפניו, נסע אופנוע הונדה מספר 49-967-68 נהוג בידי קריגמן עפר דוד. בהגיע כלי הרכב לרמזור של אזור התעשייה, נעצר האופנוע. הנאשם לא שם לב לדרך, לא שמר על מרחק מספיק, התקרב לאופנוע יתר על המידה ופגע בו. כתוצאה מהתאונה ניזוקו 2 כלי הרכב ורכב האופנוע נחבל חבלות של ממש, בכך שנגרמו לו שלושה שברים בעמוד שדרה צווארי, שלושה שברים בעמוד שדרה תחתון והוכר כבעל נכות ברמה של 24%. לאחר התאונה נמלט הנאשם עם רכבו (כך במקור -ל.ש.ש.) מבלי להשאיר פרטיו, מבלי לבדוק את מצב המעורבים, להגיש עזרה, להמתין עד להגעת שירותי ההצלה ולא דיווח מיד לתחנת המשטרה על מקום התאונה ועל מצב הנפגעים. בנסיבות אלה נהג הנאשם ברכב כשהוא בלתי מורשה לנהיגה וללא פוליסת ביטוח תקפה.

יצוין, כי ביום 7.5.14 תוקן כתב האישום והוספה עבירה של גרימת חבלות של ממש.

3. בהקראה שהתקיימה ביום 6.6.13 בפני כב' השופטת וישקין, כפר הנאשם בנהיגה וטען, כי אדם אחר נהג ברכב.

4. במסגרת ההוכחות העידו:

מטעם המאשימה:

1. בוחן תנועה (לשעבר), מר מקס אלפסי (עת/1) - ערך והגיש מזכר (ת/1) וסקיצה (ת/2).
2. סוירת (לשעבר) במשטרה, גב' ויולטה אברמוב (עת/2) - ערכה דו"ח פעולה (ת/3).
3. בוחן ת"ד (לשעבר), מר בן יהודה רענן (עת/3) - הגיש הודעת נאשם מיום 30.5.10 (ת/4) והודעת נאשם מיום 24.1.11 (ת/5), מסמכים לעניין לקיחת דגימת רוק מהנאשם (ת/6) דגימת רוק של מקוריה טדלה (ת/7).
4. חוקר זיהוי פלילי, מר עמית לוי (עת/4) - ערך והגיש מזכר (ת/8), דו"ח תפיסה בסימון ד.ב.א. (ת/9), דו"ח חיפוש ט.א. ללא ממצאים (ת/10), 45 תמונות של הרכב (ת/11).
5. המעורב, מר עופר קרוגמן (עת/5) - הגיש: מסמכים רפואיים (ת/11) ופרוטוקול הוועדה הרפואית לעררים (ת/12).
6. אח של הנאשם ובעל הרכב, מר תמסגן מקוריה (עת/6).
7. עובדת במעבדה לזיהוי פלילי, רפ"ק מירב עמיאל (עת/7).

מטעם ההגנה:

הנאשם, שהגיש רישום בדבר טיפולי שיניים שעבר (נ/2)

5. המחלוקת

הסוגיה שבמחלוקת הינה, האם הנאשם נהג ברכב במועד קרות התאונה, אם לאו.

אין עדות ישירה לזהותו של הנהג ברכב בעת קרות התאונה וכי הנאשם הוא זה שנהג ברכב. כאמור, הנהג ברח מהרכב מיד לאחר קרות התאונה.

אין חולק, כי המשטרה הגיעה למקום התאונה במועד האירוע לאחר שהנהג ברכב הנדון עזב את המקום ועל כן הוא לא עוכב על ידה במקום התאונה.

אין חולק גם, כי הרכב נשוא כתב האישום, היה במועד הרלוונטי בבעלותו של תמסגן מקוריה, אחיו של הנאשם.

בעל הרכב אותר על ידי המשטרה, אך הוא הוכיח אליבי, שבעת התאונה היה במקום אחר ולא היה ברכב, על כן ביקשה המשטרה דגימת רוק לבדיקת דנ"א משני אחים של בעל הרכב, שאחד מהם הוא הנאשם.

6. הראיות

א. עדות המעורב-ע/5

ע/5 עופר קרוגמן העיד, כי במועד הרלוונטי רכב על אופנועו בסביבות שעה 5:30 בבוקר. הוא עצר לפני הצומת של איזור התעשייה עקב אור אדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו. לפתע חש מכה אדירה מאחור, הוא הועף קדימה ואיבד את הכרתו (פרוטוקול מיום 24.3.14 עמ' 13 ש' 10 ואילך). בהמשך עדותו הראשית ביום 16.6.14, סיפר העד כי אינו יודע מי פגע בו. בחקירתו הנגדית, נחקר העד בנוגע לחבלות שנגרמו לו כתוצאה מהתאונה.

ב. בעל הרכב, תמסגן מקוריה (ע/6) העיד כי הוא אחיו של הנאשם. הרכב הנדון היה בבעלותו במועד הרלוונטי והוא רכש אותו כחודשיים לפני האירוע נשוא תיק זה מאדם שהוא מכיר (עמ' 18 ש' 11) ושהינו חבר קרוב (עמ' 19 ש' 14).

ברכב השתמשו מלבדו גם אשתו ואחיו הגדול (עמ' 16 ש' 12) והם אלו שידעו את הקוד הסודי הדרוש להנעת הרכב (עמ' 20 ש' 5).

במועד הרלוונטי חזר לביתו בסביבות השעה 23:00, החנה את רכבו בחניה מאחורי הבית והלך לישון. היו לעד שני מפתחות של הרכב, האחד שמר בכיסו והשני היה מונח בארון בבית, (עמ' 17 ש' 16). העד הודה, כי הארון היה פתוח ונגיש לכל בני הבית (עמ' 20 ש' 11).

בחקירתו הנגדית לא ידע לומר היכן המפתחות מצויים כיום והעיד: "לא יודע איפה שניהם. נראה לי הם עדיין בבית או שאחד... לא זוכר, רוב הסיכויים בבית או אחד או שניים" (שם, ש' 25).

בבוקר למחרת התעורר בשעה 9:00 לערך וגילה שהרכב איננו. לדבריו: "שאלתי את האחים שלי אם ראו את האוטו. ראיתי את אחי הגדול ישן. אז הבנתי שהרכב נגנב". (עמ' 16 ש' 17).

היינו העד נמנע מלשאול ברחל בתך הקטנה כל אחד ואחד מבני הבית לרבות הנאשם האם עשה שימוש ברכב

בעת שהעד ישן, או למצער נמנע מלספר על כך בבית המשפט.

העד סיפר בעדותו, כי יום או יומיים לאחר האירוע, שוחח עם מוכר הרכב, עמו הוא מצוי בקשר יומיומי, סיפר לו שהרכב נגנב ושאל אותו אם נותר לו מפתח נוסף של הרכב והמוכר השיבו בשלילה (עמ' 20 ש' 1).

העד הודה, שלא היו ברכב סימני פריצה (עמ' 17 ש' 11), אולם, בחקירתו הנגדית חזר בו ואמר, שלא בדק אם היו סימני פריצה אם לאו.

העד אישר בחקירתו, כי השמשה ברכב לא היתה שבורה לפני האירוע (עמ' 17 ש' 30-31).

העד לא זכר היכן היה נאשם ביום האירוע אך ציין, כי בד"כ הוא בחוץ, או שהוא מבלה, וסיפר, שבבוקר למחרת היה בבית (עמ' 18 ש' 6).

העד גם סיפר, כי הנאשם לא נהג ברכבו אך נסע בו הרבה כשהעד הסיעו חזרה מהפנימיה בה למד הנאשם או שהעד הסיעו לטיפול שניניים (עמ' 18 ש' 25).

בחקירתו הנגדית נשאל אם היה לנאשם שיער ארוך במועד הרלוונטי. העד התחמק ממתן תשובה ברורה לשאלה והשיב, שהיו לו תקופות עם שיער ארוך (עמ' 18 ש' 23).

העד ציין, כי נחקר במשטרה בחשד לגרימת התאונה ועזיבת מקום התאונה, אולם התבקש להביא את אחיו לחקירה וכך עשה ובמשטרה לקחו מהם דגימות ד.נ.א.

ג. עדות בוחן התאונה עת/1

עת/1, מקס אלפסי, היה בוחן תנועה במועד הרלוונטי. הוא סיפר בעדותו בביהמ"ש, כי בתיק הנדון הגיע לזירת התאונה ואסף ממצאים, ערך סקיצה (ת/2) והצביע על הרכב המעורב בתאונה בפני איש מז"פ, שאסף ממצאים רלבנטיים מבחינתו מהרכב. העד חקר את בעל הרכב וערך מזכר מיום 26.11.2009, (ת/1) בו רשם כי בתאריך 13.11.09 נפגש עם רס"ב עמית לוי, (עת/4) איש מז"פ במגרש גרר אסולין לשם לקיחת דם/שיער מרכב הונדה מ.ר. 3127617, אשר היה מעורב בתאונת פגע וברח ביום 13.11.09. ביום 26.11.09 העביר אליו רס"ב עמית לוי (עת/4) מעטפה ובה דגימת שיער שנלקחה משמשת הרכב ודיסק עם תמונות מזמן לקיחת הדגימות (עמ' 1 ש' 23-26), ע"מ שיעבירם למטה הארצי לבדיקת השוואה.

בחקירתו הנגדית, הסביר העד, כי טעה טעות סופר, כשרשם שבתאריך 13.11.09 נפגש עם עת/4, והמועד הנכון הוא ביום 25.11.09. העד הסביר, שלא בדק את האופנוע המעורב בתאונה, כיוון שנקרא לטפל בתאונה של התנגשות ברמזור ורק לאחר מכן דווח לו שהיה אופנוע מעורב בתאונה. מסקנת הבוחן היא, כי כנראה הרכב הגיע לצומת במהירות, איבד שליטה והתנגש עם דופן הרכב ברמזור, הסתובב ונעצר בנתיב הנגדי לכיוון צפון. מהרמזור לרכב היו שברי זכוכית וסימן הדחיפה, שהוביל מהרמזור לרכב ומיקומו בסקיצה הוא מקום עצירתו הסופית של הרכב. (עמ' 3 ש' 1-4).

ד. השוטר ויולטה אברמוב - עת/2

העדה ציינה, כי הגיעה לטפל באירוע בעת ששרתה במשטרה במסגרת שרות חובה. העדה לא זכרה מאומה מהאירוע וציינה, שערכה דוח פעולה (ת/3) ומעבר לרשום בו לא הוסיפה דבר.

עפ"י ת/3-הגיעה למקום עם שוטר נוסף, כאשר מד"א כבר טיפל במעורב. בזירה היה רכב מ.ר 3127617 שעמד על נתיב נסיעה לצפון, כאשר אין איש ברכב. היא ציינה, כי נמסר לה מאנשים שהיו במקום, אך לא היו עדים לקרות התאונה, כי מהמקום ברח אדם ממוצא אתיופי לבוש בבגדים שחורים. הבוחן עת/1 הגיע למקום להמשך טיפול.

ה. השוטר בן יהודה רענן - עת/3

העד, ששימש כבוחן תנועה, קיבל את המשך הטיפול בתיק מעת/1. הוא סיפר, כי נלקחו מהרכב דגימות לבדיקה, אשר נשלחו למטה הארצי בירושלים. הוא ציין, כי בדק במסוף קשרי משפחה וראה, כי קיימות כמה אפשרויות, אך זימן למשטרה את שני האחים מקוריה, קנימר וטדלה, מהם נלקחו דגימות רוק בהסכמה. על סמך התוצאות זימן לחקירה את מי שנמצא מתאים לדגימה, היינו הנאשם. ע"פי ממצאי הד.נ.א., המליץ להעמיד לדין את מקוריה קנימר, הנאשם, אחיו של בעל הרכב, שדגימת רוק שלו נמצאה מתאימה לממצא שנמצא ברכב (עמ' 6 ש' 23). העד גבה מהנאשם הודעה תחת אזהרה והנאשם אמר לו: "אין לי מה להגיד, זה לא אני ואין לי מושג מי נהג באוטו" (עמ' 6 ש' 26).

בחקירתו הנגדית הודה העד, שהוא לקח את הדגימה בערכה המיועדת לכך ושלה אותה לבדיקה, אך לא זכר כיצד וע"י מי הועברה הבדיקה (עמ' 8 ש' 20-26).

ו. עדות חוקר מז"פ עמית לוי - עת/4

העד, שביקר בזירת האירוע, סיפר בעדותו, כי נטל דגימות דנ"א- חומר ביולוגי שנראה על שמשת חזית הרכב, כנראה שיער עם רקמות (דם, עור) (עמ' 9 ש' 15).

העד צילם את הרכב וסיפר כי "ברכב מסוג הונדה, ניתן היה להבחין בפגיעה בצד שמאל קדמי של הרכב, ככל הנראה מתאונה" (עמ' 9 ש' 13-14) העד בדק ולא מצא טביעת אצבעות ברכב.

העד ציין, כי ערך דיגום ד.נ.א. ודו"ח שלילי בטביעות אצבע (להלן: "ט.א.") והסביר את האפשרות של אי הימצאותן של ט.א. כתוצאה מלחות, ידיים לא מספיק שמנוניות וגורמים נוספים. העד הסביר כי ט.א. אפשר למצוא על ההגה, אבל לשם כך צריך להרוס את הרכב וזה לא נעשה בכל מקרה ובמקרה דנן לא מצאו לנכון להרוס את הרכב. העד ציין, כי לא ראה ברכב ממצאים המעידים על פריצה.

העד ספר, כי לקח דגימת ד.נ.א. משבר בשמשה הקדמית, שניתן להבחין בו על נקלה בתמונות, וכי שבר זה נגרם ככל הנראה, כתוצאה מכך, שמישהו נהדף לשם (תמונות 10 ו-12), והצביע על תמונה של שיער עם רקמות (תמונות מס' 21, 29, 30).

בחקירה נגדית ציין העד, כי המקרה זכור לו ואין זה חריג שלא נמצאו ט.א.

העד סיפר, כי הבדיקה בוצעה ביום 25.11.09 כולל צילום, ד.נ.א ו-ט.א. והדו"ח נרשם למחרת ביום 26.11.09. התאריך והשעה הרשומים בת/10 משקפים את מועד כתיבת הדו"ח ולא מועד עריכת הבדיקה (עמ' 10 ש' 26-30).

העד ציין, כי בדו"ח תפיסה לא כתב שנמצאו רקמות, דם ושיער, אלא רק חומר ביולוגי מכיוון שאינו רופא משפטי ואינו יכול לומר איזה חומר ביולוגי זה. זה נראה לו כמו שיער (עמ' 11 ש' 6-7). העד הסביר, שאם ישנה נגיחה בשמשה ודחיסה של השמשה כלפי חוץ, יש שיער, דם ורקמות. זהו חומר ביולוגי והוא דגם אותו במטוש מיוחד לחומר ביולוגי והעבירו לבוחן אלפסי (עמ' 1) ע"מ שישלח אותו למעבדה לחומרים ביולוגיים.

ז. חוקרת מז"פ רפ"ק מירב עמיאל עת/7

העדה, שהינה מומחית לגנטיקה, עובדת במעבדה הביולוגית במז"פ במטה הארצי כעשר שנים, ערכה שתי חוות דעת ומזכר.

חוות הדעת מיום 21.4.10 (ת/13), ניתנה ביחס לבדיקה שנערכה לחומר שהתקבל ב"מעטפה משטרתית סגורה מסומנת בין היתר זב-11/09-31045 ממרחב שרון-את"ן, מס"ד מוצג 321656, משמשת רכב הונדה ובה פירורי חומר עם שערות".

פירורי החומר נבדקו בבדיקות דנ"א ב-10 אתרים וכן אתר לזיהוי המין. מסקנותיה מהבדיקות הן, כי התקבל פרופיל ממקור זכרי בר השוואה ב-8 מתוך עשרת האתרים שנבדקו וכן באתר לזיהוי המין.

במזכר ת/14 ציינה, כי נפלה טעות סופר במספר הסידורי של הבדיקה שאינו 321656 אלא 321565.

חוות הדעת מיום 6.12.10 (ת/15), ניתנה ביחס לבדיקה שנערכה לחומרים שהתקבלו ב"שקית פלסטיק סגורה בסגר מסומנת זב-11/09-31045 ממרחב שרון את"ן, מס"ד מוצג חנ 359712" בה התקבלו שתי שקיות מאובטחות סגורות ממסופרות האחת 0069026F והשניה 0069027F מסומנות "30.5.10...את"ן שרון" ובכל אחת מהן שקית פלסטיק סגורה ובה כרטיס FTA עליה מסומן : "טדלה מקוריה ת.ז. 319312492" ועל השניה "קנימר מקוריה ת.ז. 319312534". לכל אחת מצורף דוח חיפוש חיצוני.

הדגימות נבדקו בבדיקות דנ"א ב-10 אתרים וכן אתר לזיהוי המין. מסקנותיה מהבדיקות הן, כי הפרופיל שהתקבל מהחומר שנדגם (סעיף 1 איזור 2-חוו"ד מיום 21.4.10), ב-8 מתוך עשרת האתרים שנבדקו וכן באתר לזיהוי המין, הפרופיל תואם לפרופיל הדנ"א של הנאשם או כל אדם אחר בעל פרופיל זה.

עוד נקבע בחווה"ד, כי: "עפ"י אומדן סטטיסטי של האוכלוסיה בישראל, שכיחות הפרטים באוכלוסיה, שהם בעלי דנ"א כפי שהתקבל בחומר שנדגם נאמדת באחד ל-446 מליון פרטים באוכלוסיה היהודית ובאחד ל-291 מליון באוכלוסיה הערבית. השכיחות המצויינת מכילה תיקון סטטי הבא לפצות על האפשרות, כי בתת האוכלוסיה אליה משתייך מקור הדנ"א במוצג, שכיחויות האללים שונות מאשר באוכלוסיה הכללית וכן על האפשרות של חיתון יתר בתוך אותה תת אוכלוסיה.

בחומר שנדגם מפירורי חומר (סעיף 1 איזור 1-חוו"ד מיום 21.4.10), התקבל פרופיל DNA ב-7 מתוך עשרת

האתרים שנבדקו ובאתר לזיהוי המין. הפרופיל תואם לפרופיל ה DNA של קנימר מקוריה (סעיף 2.2) או כל אדם אחר בעל פרופיל זה כפי שהתקבל בבדיקות אלו.

אין עדות לתרומתו של טדלה מקוריה לפרופילים שאופיינו בתיק הנדון".

בעדותה בביהמ"ש, הסבירה המומחית, כי חוות הדעת הראשונה מתייחסת לתוצאות שקיבלה מהמוצג עצמו באפריל 2010 ובשלב מאוחר יותר קיבלה שתי דגימות של אנשים להשוואה עם הפרופיל שאפיינה מהמוצג. חוות הדעת השנייה מדצמבר 2010 מתייחסת לכך.

המומחית סיפרה, כי בחוות הדעת הראשונה סעיף מוצגים, יש תיאור של המעטפה שקיבלה, ובתוכה היה משהו, שלא יכלה להגדיר מהו ולכן התייחסה אליו במינוח 'פירורי חומר' (עמ' 22 ש' 23-24) והיו מחוברות אליו קצת שערות (עמ' 22 ש' 21-23).

בנוסף, עשתה על החומר הזה בדיקה לראות אם יש שאריות של דם ולא היה. מהחומר הזה לקחה שתי דגימות והמשיכה לאפיון של פרופיל ד.נ.א.

העדה הסבירה, כי המעטפה עם הדגימה נארזת בתחנה ונשלחת בדואר או באמצעות שליח למשרד מוצגים במטה הארצי של המחלקה לזיהוי פלילי, שקולטת האריזה, מסמנת אותה וניתן לה מספר של מז"פ, מספר ז"ב ולאחר מכן הדגימה נבדקת (עמ' 23 ש' 1-4). העדה סיפרה, כי היא בדקה וערכה רישומים שהמספרים והתאריכים נכונים.

חוות הדעת השנייה, מתייחסת לשתי דוגמאות דנ"א של שני אחים של בעל הרכב. המומחית השוותה את הפרופיל הגנטי שלהם לפרופיל שאפיינה מהמוצג, ומסקנתה היא כי: "בן אדם אחד, שהוא הנאשם, התאים לפרופיל שאפיינתי מהמוצג" (עמ' 23 ש' 12-13).

המומחית ציינה, כי בחוות הדעת הראשונה קיבלה מעטפה אחת ובתוכה היתה דגימה, כשחלק מהחומר הכניסה למבחנה אחת וחלק למבחנה שנייה. שני החלקים הפכו, באופן בלתי קשור אחד לשני, לאפיון ומשניהם קיבלה פרופילים חלקיים. בתוצאות קיבלה פרופיל בשמונה אתרים מתוך עשרת האתרים, ולא תוצאה מלאה, בשל איכות החומר שהגיע אליה בבדיקת המוצג (עמ' 23 ש' 17-20).

בעדותה בביהמ"ש, הסבירה המומחית, כי מדגימות הרוק שקיבלה מהנאשם ואחיו הפיקה פרופיל דנ"א. דגימה אחת התאימה לפרופיל שהופק מהממצא ברכב התאמה של 8 מ-8. בדגימה השניה ההתאמה היתה 5 מ-8. המשמעות היא, כי מבחינה גנטית, הנבדק השני לא התאים. (עמ' 23 ש' 24-25).

המומחית ציינה, כי במעבדה נעשות מספיק בדיקות, כדי שתוכל לומר, שאם היא מדווחת על תוצאה מסויימת, היא עומדת מאחוריה שזה אמיתי (עמ' 28 ש' 31- עמ' 29 ש' 1).

ח. עדות הנאשם

הנאשם סיפר בחקירתו הראשית בבימ"ש, כי אחיו הגדול, תמסגן מקוריה, (עת/6) הינו בעל הרכב, מסוג הונדה שחורה. כחודשיים לאחר רכישת הרכב, הוא נגנב. ערב קודם לאירוע נשוא כתב האישום, אחיו הסיע אותו ברכב עת החזיר אותו מהמכונה הצבאית בה למד הנאשם. אחיו החנה את הרכב והלך לישון. הנאשם סיפר, כי באותו ערב יצא לבלות, חזר לביתו בבוקר והלך לישון. אחיו התעורר בשעות הבוקר, חיפש את הרכב ושאל את בני המשפחה אם ראו את הרכב. הנאשם השיב לו כי כשהגיע לבית עבר דרך חזית הבניין ולא ראה את הרכב.

הנאשם סיפר, כי זומן למשטרה בכפ"ס לאחר כחצי שנה יחד עם אחיו הגדול, שם נלקחו מהם דגימות רוק (עמ' 34 ש' 22-24).

לאחר כשנה, זומן לחקירה בה הסביר, כי היה ברכב כמה פעמים ולכן יתכן שד.נ.א תואם לשלו יימצא ברכב. הסברו של הנאשם לדם שנמצא ברכב היה, כי באותה תקופה נזקק לטיפול שיניים, והוא סבל מדימומים בפה. ברגע שהיה אוכל דבר מה קשה, היה יורד לו דם והוא היה יורק לכוס, אשר כפי הנראה נשכחה ברכב. אשר לשיער שנמצא ברכב, הסביר הנאשם, כי באותה תקופה היה לו שיער ארוך ויכול להיות שהוא נשר.

הנאשם הודה, כי באותה העת לא היה לו רישיון נהיגה והוא לא ידע לנהוג. הנאשם ציין, כי אין לו מושג מהו הקוד הסודי של הרכב.

בחקירתו הנגדית, נדרש הנאשם להסביר, כיצד שיערה שלו הגיעה לשמשת הרכב, והנאשם ציין, כי השערה שלו הגיעה לחלון, כאשר ניגב את האדים, כי לרכב אין מזגן. יכול להיות שמישהו ניגב ויכול להיות שהייתה שערה בין מושבי הרכב (עמ' 36 ש' 13-14). אולם הנאשם לא יכול היה לספק הסבר מניח את הדעת, כיצד הגיעה השערה והחומר הביולוגי לשמשה בצד הנהג (עמ' 36 ש' 16).

הנאשם הכחיש, כי הצלקת המעטרת את מצחו נגרמה לו בתאונה נשוא התיק וטען, כי נגרמה לו במהלך השירות הצבאי.

עוד סיפר הנאשם, כי שמע על התאונה בבוקר מאחיו. הנאשם עומת עם עדותו של אחיו, כי כלל לא ידע על קרות התאונה, אלא חשב שהרכב נגנב והגיש תלונה למשטרה, ורק לאחר מכן גילה שארעה תאונה. הנאשם חזר בו מדבריו והשיב, כי מישהו, לא המשטרה, אמר לאחיו על קרות התאונה, וכי לנאשם עצמו נודע על קרות התאונה רק 3-4 חודשים לאחר התרחשותה.

הדין:

7. טענת הפגם בשרשרת ההעברה של הממצאים הביולוגיים משמשת הרכב:

אכן קיים פגם טכני בכך, שלא נערך רישום מדוקדק ביחס למעטפה בה הושמו הממצאים הביולוגיים, שנמצאו על השמשה המנופצת של הרכב, והם לא היו מסומנים במלואם כדבעי.

אולם, עדי התביעה 1 ו-4 העידו, כי הדגימה הביולוגית שנלקחה מהשמשה, הוכנסה למעטפה וזו נמסרה מיד ליד עד שהגיעה למעבדה, כשהיא סגורה.

לחומר הביולוגי שנתקבל במעבדה, נערכה בדיקה ותוצאותיה פורטו בחוות הדעת של עת/7.

המומחית העידה, כי כשהמעטפה הגיעה לידיה, היא בדקה שהרישומים של המספרים נכונים והתאריכים נכונים וישנן חתימות (של המעבירים) ורק אז החלה בביצוע הבדיקה (עמ' 23 ש' 6).

בחווה"ד (ת/13) צוין, כי על המעטפה היה רשום: "ז.ב 31045-09-11 מרחב שרון - את", מס"ד מוצג 321656 ... משמשת רכב הונדה".

רישום זה מעיד, כי המעטפה המדוברת ע"י עדי התביעה 1 ו- 4, שתכולתה נלקחה משמשת הרכב, היא המעטפה שתוכנה שימש חומר לבדיקתו במעבדה ולחוות הדעת.

עוד היה מצוין בחוות הדעת, כי המעטפה התקבלה כשהיא סגורה (ראה סעיף 1 לת/13).

על כן סבורתני, כי די בראיות אלו, כדי לקבוע, שאכן החומר הביולוגי שנלקח מהשמשה של הרכב הנדון, הוא החומר שנבדק במעבדה ושימש בסיס להשוואת הדנ"א של הנאשם עם הדנ"א שבחומר שהיה בשימשת הרכב.

8. החומר ששימש לקביעת הדנ"א

החומר שנלקח משימשת הרכב כלל חומר ביולוגי של שערות עם רקמות (עת/4 עמ' 9 ש' 28-29). בחוות הדעת תואר כ"פירורי חומר עם שיער" (עמ' 25 ש' 15: "השערות היו מאוגדות בתוך אספה של עוד חומר שהיה נראה לי וזה לא משהו מקצועי כמו חתיכת רקמה").

לעומת עדות זו, טוען הנאשם כי היו לו בעיות שיניים שבגינן ירד לו דם, אותו הוא ירק לכוס, שהיתה מונחת בין המושבים הקדמיים, במקום המיועד לכוס.

כאמור, תוצאות הבדיקה אינן מבוססות על בדיקת דם, שנמצא על השמשה השבורה אלא על השערות.

בקשר להימצאותן של שערות בין שברי השמשה של הרכב, הנאשם טוען, כי באותה תקופה היה לו שיער ארוך, ויתכן שהגיע לחלון. אולם, לא יכול היה הנאשם, שטוען שישב במושב הימני במועד כלשהוא לפני התאונה, להסביר כיצד הגיעו שערותיו לשמשת החלון השבורה שבצד השמאלי של הרכב.

התירוצים שניסה הנאשם לתת לנוכחות הרקמות שנמצאו על שברי השמשה אינם סבירים ואינני נותנת בהם אמון והם הומצאו ע"י הנאשם בנסיון להפריך את הקשר בין הרקמות שנמצאו לבין הנאשם.

לאור האמור לעיל, אני קובעת, כי הרקמות שנמצאו בשמשת הרכב השבורה הן רקמות מגופו של הנאשם.

9. תוצאות ההשוואה של הרקמות -

בשלב ראשון, ערכה המשטרה בדיקה של הרקמות שנמצאו בשברי השמשה של הרכב, ועל כן הוגשה חוות הדעת ת/13.

במועד מאוחר יותר, נערכה בדיקת דנ"א שהופקה מדגימת רוק על מנת לבדוק, אם יש התאמה בדנ"א של אחד מהם לתוצאות בדיקת הדנ"א של החומר הביולוגי שנמצא ברכב. על כן הוגשה חוות הדעת ת/15.

בבדיקת הדגימה שנלקחה מהרכב, נתקבלו תוצאות מ- 8 "אתרים" מתוך עשרה. המומחית הסבירה בעדותה, כי התקבלו תוצאות "רק" מ-8 אתרים בגלל איכות החומר שקיבלה (עמ' 23 ש' 19).

בבדיקת הדגימה שנלקחה מכ"א משני האחים מקוריה, הנאשם וטדלה, הושאו 8 אתרים לממצאים שנתקבלו מהבדיקה של הרכב. התוצאה מהשוואת ההתאמה בין הדנ"א של האחים נתן את התוצאה הבאה:

תוצאת הדנ"א של הנאשם היתה התאמה של 8 ל- 8, דהיינו, התאמה מלאה, ואילו של אחיו, של 5 מתוך 8, שהוא דומה אבל לא תואם (עמ' 23 ש' 11-12 וכן 24-31).

בחוות הדעת, קבעה המומחית, כי - **"על פי אומדן סטטיסטי של האוכלוסייה הישראלית (יהודית או ערבית), שכיחות הפרטים באוכלוסייה, שהינם בעלי פרופיל DNA כפי שהתקבל בחומר שנדגם מפירווי חומר (סעיף 1 אזור 2), נאמדת באחד ל- 446 מיליון פרטים באוכלוסייה היהודית ובאחד ל- 291 מיליון פרטים באוכלוסייה הערבית.**

השכיחות המחושבת מכילה תיקון סטטיסטי הבא לפצות על האפשרות כי בתת אוכלוסייה, אליה משתייך מקור ה-DNA במוצג, שכיחויות האללים שונות מאשר באוכלוסייה הכללית, וכן על האפשרות של חיתון יתר (INBREEDING) בתוך אותה תת אוכלוסייה".

המומחית נחקרה אם מידת ההסתברות של בעלי מוצא אתיופי נבדקה, ומה השפעת השינוי שעלול להימצא. היא העידה, כי אין הבדלים משמעותיים במידת הסתברות בין אוכלוסיות שונות.

אמור מעתה, כי לאור מידת ההסתברות המזערית ביותר לזהות הדנ"א בין שני אנשים, כי אז קביעת זהותו של הנאשם כמי שנהג ברכב בעת קרות התאונה, הינה מעל לכל ספק סביר.

10. הסנגורית המלומדת העלתה בסיכומיה טענות על פגמים פורמליים וטכניים שנעשו במהלך החקירה. אתייחס לטענות אלה בקצרה ואציין, כי אין בהן, בכולן יחד ובכוחן המצטבר, כדי להשפיע על התוצאה העובדתית והמפורטת אליה הגעתי לעיל.

א. נטען ע"י ההגנה, שעל טופס לקיחת הדגימה -ת/10 (צ"ל: "ת/6" -ל.ש.ש.) אין חתימת הנאשם על הסכמתו לנטילת הדגימה.

ע/ת3 העיד (עמ' 6 ש' 10 וכן בשורה 20), כי הנאשם הסכים למתן הדגימה וגרסתו לא הופרכה.

אין לפקפק בנכונות הדברים אלה, שהרי אי אפשר לקחת רוק ללא הסכמה וכן הנאשם לא טען בעדותו, כי לא הסכים לתת את הבדיקה או שהיא נלקחה בעורמה.

ב. הטענה שאי לקיחת טביעת אצבעות מהרכב מהווה מחדל חקירתי, אין בה ממש. התביעה רשאית לבחור בדרכי ההוכחה והימנעות מהזקקות לדרך הוכחה כלשהיא, אינה מפחיתה מערכה של דרך הוכחה אחרת. לכן, משהוכחה התביעה את גרסתה באמצעות בדיקת הדנ"א, לא היתה חייבת ולא נזקקה, לבדיקת טביעת האצבעות, שהיתה כרוכה בגרימת נזק בלתי הפיך לרכב (עמ' 9 ש' 21).

ג. טענה נוספת של ההגנה בדברי העדר הוכחה של שרשרת המסירה של דגימת הרוק של

הנאשם - המומחית ציינה בחוות דעתה ת/15, כי התקבלה שקית מאובטחת סגורה בסגר עם ציון מספרה, שם נותן הדגימה ומספר ת.ז שלו.

כך, שאין לפקפק כי מדובר בדגימת רוק של הנאשם.

ד. טענה נוספת שהעלתה ב"כ הנאשם היא, כי לא הוגש הדיסק המקורי של תצלומי הרכב של הנאשם. התמונות שהוגשו כראיה (ת/9) אושרו ע"י העדים, שאלו התמונות שהופיעו בדיסק וכן הן הוגשו ללא התנגדות ההגנה.

גם לא נשמעה טענה בעדותו של הנאשם, כי הן לא משקפות את מצב הרכב לאחר התאונה.

ה. עוד טענה ההגנה, כי פגיעתו של הנאשם המעורב בתאונה לא גרמה לו חבלה של ממש.

התביעה הגישה שורה של מסמכים ומהם עולה, כי המעורב נפגע בעמוד השדרה הצווארי והמותני, וכי פגיעה זו הצריכה ניתוח שבסופו של דבר המוסד לביטוח לאומי הכיר בה כפגיעה בעבודה כתוצאה מהתאונה, וקבע לו 24% נכות.

11. השערות ופרורי החומר הביולוגי שנמצאו על שימשת הרכב הינם ראייה נסיבתית. ראייה נסיבתית מוכיחה את הנסיבות ולא את העובדה הטעונה הוכחה. ככלל, כדי לקבוע ממצא מרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות, נדרש כי שילובן של הראיות הנסיבתיות יוביל למסקנה מפלילה כמסקנה סבירה אפשרית יחידה. בהתקיים מסקנה סבירה אפשרית אחרת, שהיא ממשית ואינה דמיונית, שאין בה כדי הפללת הנאשם, דינו לצאת זכאי. ר' ע"פ 2132/04 קייס נ' **מדינת ישראל** (28.5.07), מפי כבוד השופטת פרוקצ'יה, כפי שקבעה:

"כבר נפסק כי תהליך הסקת מסקנות מפלילות מראיות נסיבתיות הינו תהליך תלת-שלבי:

בשלב ראשון נבחנת כל ראייה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על נסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית המשפט מניח את התיזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תיזה של ההגנה, ובוחן האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של

הנאשם" (ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 754).

12. יישום המבחנים האמורים במקרה דנן מעלה, כי בשלב הראשון קיימת ראייה נסיבתית בדמות שערות וחומר ביולוגי שהד.נ.א שלהם זהה בזהות מוחלטת לזה של הנאשם בכל האתרים שנבדקו. בשלב השני, אכן, הראייה הנסיבתית מערבת את הנאשם בביצוע העבירה. בשלב השלישי לא קיים הסבר חלופי אשר עשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגד הנאשם. ההסברים החלופיים אשר הוצעו על-ידי ההגנה, אין בהם כדי להציג אנטי-תיזה שיהיה בה כדי לעורר ספק סביר באשמת הנאשם, כפי שפורט לעיל.

עוד נקבע בפסיקה כי ניתן להרשיע על סמך ראיית DNA יחידה, ואין מניעה עקרונית לעשות כן, ואולם הרשעה כזו צריכה להישמר למקרים יוצאי דופן, ועליה להיעשות בזהירות מירבית ואף ביד רועדת, נוכח העובדה שכל כובד המשקל מוטל על ראייה אחת יחידה (ע"פ 149/12 אלמליח נ' מדינת ישראל (26.3.12)).

במקרה דנן, מדובר בראיות DNA שנמצאה על שבר שמשט הרכב, היינו לא בטביעת אצבע אקראית או שעה שנשרה מראשו של הנאשם ונמצאה על רצפת הרכב, אלא אסופת שערות הדבוקות זו לזו בחומר ביולוגי, שנמצאו דווקא במקום בו ננחה השימשה מתוך הרכב ונופצה, ניפוץ אשר נגרם בתאונה.

בנסיבות אלו, הסבריו של הנאשם הינם בלתי סבירים ודי בראיית ה-DNA ובמקום המצאותה ברכב כדי להוליך למסקנה היחידה המתבקשת, כי הנאשם הוא שנהג ברכב בעת קרות התאונה.

12. אשר על כן, אני סבורה, כי המאשימה הוכיחה למעלה מספק סביר את אשמתו של הנאשם ואני מרשיעה אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

הערה: עיקרי הכרעת הדין הוקראו לצדדים באולם.

המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ט' סיוון תשע"ה, 27 מאי 2015, בהעדר הצדדים.

